

Dekanat Smorgonie Historia miejscowej katolickiej parafii nad brzegiem jeziora o tejże nazwie rozpoczęła się jeszcze w XVIII w., kiedy czynny tu był drewniany kościół dekanatu Świr i misja jezuitów przy nim. Ojcowie Towarzystwa Jezusowego założyli w miasteczku tzw. „szkołę wydziałową”. W 1773 r., kiedy zakon jezuitów został skasowany, szkoła przeszła pod opiekę prawną Komisji Edukacji Narodowej.

Według innych źródeł, kaplica przy dworze Sulistrowskich istniała od 1789 r. Od 1803 r. na świątynię wydano indult, a 4 sierpnia 1809 r. Brygida Sulistrowska z domu Łopacińska podpisała fundusz ziemski na nowy kościół murowany. Istniejący obecnie murowany kościół w stylu klasycyzmu pw. św. Judy Tadeusza Apostoła został założony tu w 1811 r. Budowę trwającą dzięki środkom Brigidy Sulistrowskiej zakończono w 1820 r., i 12 września świątynię konsekrował biskup Tadeusz Kundzicz, sufragan trocki. † Kościół jest prostokątny w planie, bez apsydy, z dwuspadowym dachem, którego fasada główna uwieńczona jest 4-kolumnowym portykiem doryckim. Wnętrze przykryte drewnianym pudełkowatym sklepieniem, dwie zakrystie wyodrębniają prezbiterium. Chór nad wejściem opiera się na 4 kolumny. Pod kościołem znajduje się grobowiec Sulistrowskich, fundatorów świątyni. Osobno od kościoła znajduje się dwupoziomowa wieża-dzwonnica pod czterospadowym dachem.

W 1866 r. podczas represji po powstaniu Kalinowskiego kościół był zamknięty i przekazany wiernym wyznania prawosławnego. Przy przebudowie na cerkiew w tymże roku nad ołtarzem pojawiła się wieża, kwadratowa w przekroju, pod przekryciem walmowym. Ks. proboszcz Żuk zesłany został do Kastromy, gdzie zakończył swą ziemską drogę.

Tuż po manifeście 1905 r. parafianie Wiszniewa zaczęli odnawiać byłą parafię. Ówczesny właściciel Wiszniewa, pan Karłowicz, ofiarował plac pod kościół i plebanię 100 sążni od byłego kościoła za cmentarzem katolickim. W 1910 r. dzięki staraniom Ireny Karłowicz z domu Sulistrowska, parafia w Wiszniewie została odrodzona, a po roku, 15 maja, założono fundament pod nowy drewniany kościół. Wkrótce potem pod kierownictwem ks. Antoniego Giedrowda na środki parafian pobudowano dwupoziomowy, na planie krzyża kościół. 29 czerwca 1912 r. nowo pobudowaną świątynię pod historycznym wezwaniem św. Tadeusza poświęcił ks. Jan Hanusowicz, prałat wileński. Lecz w 1916 r. wojska niemieckie rozebrały świątynię na budynki obronne.

Uszkodzona została w okresie I wojny światowej także stara świątynia, czynna wówczas jako cerkiew. W 1919 r. świątynię zwrócono katolikom. Po rekonstrukcji, w 1935 r., kościół poświęcił arcybiskup wileński Romuald Jałbrzykowski. Do parafii Wiszniewo, liczącej wówczas ponad

3300 osób, dodano kaplice w Wyhalanentach i Dubowie. A w miejscu drewnianego kościoła, za cmentarzem, dzięki staraniom ks. Józefa Chomińskiego pobudowano drewniany Dom Sióstr Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Siostry niepokalanek pracowały w szkołach miejscowych (lata 1934-1947), pomagały księżom w pracy duszpasterskiej, przełożoną sióstr była s. Beniamina Kuczmajewska, potem s. Maria-Terezita. Po o. Józefie proboszczem w Wiszniewie był ks. Tadeusz Wojnarański, rozstrzelany przez partyzantów podczas II wojny światowej. Z przyjściem władzy sowieckiej w 1947 r. klasztor sióstr niepokalanek został zamknięty, a po jakimś czasie budynek spłonął. W ten sposób właśnie wiszniewskie niepokalanek jako ostatnie pozostawiły Białoruś.

Kościół św. Tadeusza jest czynny do dziś. Do parafii, jak i poprzednio, należy kaplica w Wyhalanentach. Dzisiaj w kościele znajdują się trzy ołtarze, wykonane w jedynej tektonice w stylu klasycystycznym. W ołtarzu głównym mieści się krucyfiks rzeźbiony w otoczeniu podwójnych kolumn w porządku doryckim. Boczny lewy dwukolumnowy ołtarz poświęcony jest Matce Bożej z Lourdes, prawy – św. Janowi Chrzcicielowi. Od lat 1970-ych kościół ma status pomnika architektury. Obecnym proboszczem parafii jest ks. Antoni Kozłowski.

Wyhalanenty Drewniana kaplica pw. Matki Bożej Pocieszycielki Strapionych została pobudowana w 1767 r. w północnej części wsi, na ziemi ofiarowanej przez jej miejscowych właścicieli – państwa Niewierowiczów i Abramowiczów. Odnowiona została w I poł. XIX w. i przypisana do wiszniewskiej parafii dekanatu Świr. W latach 1864-1919, kiedy parafia była nieczynna, kaplica należała do kościoła w Niestaniszkach. W 1929 r. kaplica została odnowiona.

Był to charakterystyczny klasycyzmowi budynek – prostokątny w planie z trzyścienną częścią ołtarzową, przykryty dwuspadowym dachem ze spadami nad ołtarzem, fasada główna - w kształcie czterokolumnowego portyku. Wewnątrz kaplicy, przykrytej płaskim podszywanym sufitem, znajduje się ołtarz drewniany w postaci portyku z podwójnymi kolumnami. W ołtarzu umieszczony jest obraz Matki Bożej Pocieszycielki Strapionych, uważany za cudowny. Obraz „ubrany” w srebrne z pozłotą szaty, a wokół znajduje się wiele wotów. Nad wejściem mieszczą się chóry.